

ערעור פלילי מס' 281/69

אנוש ברישולום נגד מדינת ישראל

בבית-המשפט העליון בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[7.9.69]

לפני הנשיא (אגרוט), והשופטים לנדוי, מני

א תקנות התעבורה, תשכ"א-1961 [קה"ת 1128, ע' 1425], תקנה 15 — תודעת התעבורה (קביעת תמרימים), תשכ"א-1961 [קה"ת 1128, ע' 1528], תוספת.

ב לפי תמרוך שהוצב ברחוב ביאליק ברמת גן נאסרה התניה "בין השעות 19.00/07.00". המערער התנה את רכבו שם בשעה 13.00, ובתי-המשפט זלמטה סברו כי עבר בכך עבירה של אי-ציות לתמרוך.

בית-המשפט העליון פסק —

ג א. מחובת הרשות, בבואה להציב תמרוך, להכליש את כוונתה בצורה ברורה, שאינה משתמעת לשתי פנים, כך שהכתוב על התמרוך אינו מצריך פירושים מצד התנהג והוא אינו חייב להרהר בדבר משמעותו.
ב. ספרות בתמרוך יש לקרוא מימין לשמאל.

הערות:

ד לאי-ציות לתמרוך, עיין ע"פ 402/63 — אברהם רונן נגד היועץ המשפטי לממשלה; פד"י, כרך יח (3), ע' 172.

ה ערעור ברשות על פסק-דין של בית-המשפט המחוזי, תל אביב יפו (מ' קנז, נשיא תורן, והשופטים י' דולב, א' נתן), מיום 4.3.69 ב"ע"פ 426/68, לפיו נדחה ערעור המערער על פסק-דין של בית-משפט השלום, תל אביב יפו (השופט ח' אנטון), מיום 15.7.68, ב"ת"פ 14646/68. המרשיע אותו בעבירה של אי-ציות לתמרוך, לפי תקנה 15 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, ודן אותו לתשלום קנס בסך 50 ל"י. הערעור נתקבל והמערער זוכה.

ו המערער טען לעצמו: "בלטמן, סגן פרקליט המדינה — בשם המשיבה

פסק-דין

ז ה[נשיא] (אגרוט): המערער הורשע בבית-המשפט לתעבורה, תל אביב יפו, בעבירה על תקנה 15 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, בכך כי לא ציית לתמרוך שהיה מונח במקום מסויים ברחוב ביאליק ברמת-גן, כאשר התנה שם את רכבו בשעה 13.00. הוא נידון בשל כך לקנס בסך 50 ל"י או 5 ימי מאסר תמורתו. המערער עירער על ההרשעה לבית-המשפט המחוזי בתל אביב יפו, אך ערעורו נדחה ולאחר גטילת רשות. חזר ועירער בפני בית-משפט זה.

לפי התמרוך הנדון נאסרה החניה במקום הנזכר
"בין השעות
0700/19.00".

אם קוראים את הספרות הללו מימין לשמאל, כי אז בולט היא, שתחניה חיתה אסורה בין שעה שבע בערב (19.00) לשעה שבע בבוקר וכי מימין שהמערער החנה את רכבו באותו מקום בשעה אחת אחר-הצהריים (13.00) הרי שלא עבר כל עבירה, ואילו ההיפך מזה נכון — וכן סבר שופט התעבורה המלומד וסברו השופטים המלומדים בבית-המשפט המחוזי — אם יש לקרוא את הספרות הנ"ל משמאל לימין, דעתם היתה, כי כיון שרחוב ביאליק ברמת גן הוא רחוב סואן, לא ייתכן כי כונת הרשות שהציבה את התמרוך היתה לאסור על החניה בשעות הלילה, להבדיל משעות היום.

אין בידינו להסכים לדעה הזאת. בזמן שנתג נותג את רכבו ברחוב פלוני ונתקל בתמרוך המוצב ליד הרחוב, אין עליו לכלכל את נסיעתו והגיתו אלא בהתאם למה שכתוב על התמרוך, ולפי תווית-דעתו של הבלשן ד"ר טייך, יש לקרוא את הספרות על התמרוך הנדון מימין לשמאל ומשמעותו היא ש"החניה אסורה בין השעה שבע בערב לבין השעה שבע בבוקר", יתר-על-כן, המערער הגיש לנו, בהסכמת באי-כוח היועץ המשפטי, העתק מתמרוך דומה, המוצב באחד הרחובות בחיפה ושם כתוב כי החניה אסורה "בין השעות 0900—1200" וכאן לא יחלוק איש, שיש לקרוא את שעות החניה האסורות מימין לשמאל.

אנו מבקשים להוסיף, כי מחובת הרישות, בבואה להציב תמרוך כנ"ל, להבליט את כוונתה בצורה ברורה, שאינה משמעות לשתי פנים, כך שהכתוב על התמרוך אינו מצריך פירושים מצד הנהג ונהא אינו חייב להרתר בדבר משמעותו. בדרך זו נוגה הרישות המקי- מית בתל אביב כאשר הציבה תמרוך, בו צויין כי החניה אסורה "משעה 0700 עד 1900". ראה גם החיות המפקח על התעבורה על אופן הצבתם וסימונם של התמרוכים שנתפרסמו בקובץ התקנות 1128, המורית כי "הסימון של השעות ייעשה בצורה, משעה עד שעה", את התקיפה ועד למחרת בביקר יש לכתוב, משעה עד שעה למחרת; יש להשתמש בסימון 00.00—24.00".

לפיכך החלט לקבל את הערעור, לבטל את התרשעה ולזכות את המערער מהעבירה הנדונה וכן לבטל את גזר-הרין, עונש הקנס (אם שולם) וישב למערער.

גיתן היום, כ"ד באלול תשכ"ט (7.9.1969).

ז